

Σινδόνῃ ἐντὸς τῆς ὁποίας μεταφέρεται τὸ ἄχυρον. Πβ. ἀχεροσάκκα, ἀχεροσάκκι, ἀχεροσακκούλλα, ἀχεροτσούβαλο.

ἀχερόσκοινο τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σκοινί.

Σχοινίον ἐκ συνεκλωσμένης καλάμης.

ἀχερόσουππα ἡ, ἀμάρτ. ἀχυρόσουππα ΠΚωνσταντινίδ. Ὁ ἀλογογιατρ. 43.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σούππα.

Ζωμός ἐξ ἀχύρων διδόμενος ὡς φάρμακον εἰς ἀσθενεῖς ἵππους.

ἀχερόσπιτο τό, Ἀστυπ. Ζάκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Μεσσ.) ἀχυρόσπιτο Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ σπῖτι.

Ἀχυρών. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερόσταβλος ὁ, Ἀμοργ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ στάβλος.

Ἀχερόσπιτο, ὁ ἰδ.

ἀχεροστοιβάδα ἡ, (I) Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ στοιβάδα.

Στοιβάς ἐξ ἀχύρων.

ἀχεροστοιβάδα ἡ, (II) Λεξ. Βλαστ. ἀχυροστουβάδα ΠΓεννάδ. 804.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχυροστοιβιά.

Ἀχεροστοιβιά, ὁ ἰδ.

ἀχεροστοιβιά ἡ, ἀμάρτ. ἀχυροστουβιά Κεφαλλ. —Λεξ. Μ'Εγκυκλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ ἀστοιβιά.

Τὸ φυτὸν ποτήριον τὸ ἀκανθῶδες (poterium spinosum) τοῦ γένους τοῦ ποτηρίου (poterium) τῆς τάξεως τῶν ροδωδῶν (rosaceae). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφάνα 2.

ἀχερόστρωμα τό, σύννηθ. ἀχιρόστρουμα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀχυρόστρωμα σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ στρώμα.

Στρώμα γεμισμένον με ἄχυρα. Συνών. ἀχερομίνητρο.

ἀχεροστρώσι ἡ, ἀμάρτ. ἀχιρουστρώσ' Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ στρώσι.

Ἡ διὰ στρώματος ἀχύρων ὑπένδυσις τοῦ σαμαριουῦ.

ἀχεροταῖζω, ἀχιουροταῖζω Πελοπν. (Μάν.) ἀχεροταῖζω Κάρπ. Κρήτ. (Κατσιδ. Μύρθ. Χαν. κ.ά.) ἄχεροταῖζω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τοῦ ρ. ταῖζω.

Δίδω εἰς τὰ ζῶα ἄχυρα νὰ φάγουν ἐνθ' ἄν.: Βαθέαν αὐγὴν ἠγέρτην κ' ἐχεροταῖζα τὰ οὐία (βόδια) Κάρπ. || Ἄσμ.

Χίλοι διαόλοι δώκανε τῇ γρᾶς καὶ μουρμουρίζει
σὰν νὰ μὲννε δεγίρι τζη νὰ μ' ἀχεροταῖζῃ

(δεγίρι=ἄλογο) Κρήτ.

ἀχεροτάισμα τό, Κάρπ. Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχεροταῖζω.

Παράθεσις ἀχύρων εἰς τὰ ζῶα.

ἀχερότοπος ὁ, ἀμάρτ. ἀχυρότοπος Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ τόπος.

Ἀχυρών. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερότρυπα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ τρυπα.

Ἀχερανοίχτης, ὁ ἰδ.

ἀχεροτσούβαλο τό, Κρήτ. Μέγαρ. Σκυρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ τσουβάλι.

Ἀχεροσάκκι, ὁ ἰδ.

ἀχεροφάγι τό, ἀμάρτ. ἀχυροφάι Θράκ. (Μάλαρ.) ἀχιρουφάι Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχεροφάγος.

Ἀχεροφάγος 1, ὁ ἰδ.

ἀχεροφάγος ὁ, ἀμάρτ. ἀχιρουφάγος Θράκ. (Αἰν.) ἀχεροφάς Θράκ. (Περίστασ. Σκοπ.) ἀχιρουφάς Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄχερο καὶ τοῦ -φάγος, ὁ ἐκ τοῦ ἔφαγα ἀορ. τοῦ ρ. τρώγω. Πβ. τὸ ἀρχ. συγκοφάγος καὶ τὰ νεώτερα ἀβγοφάγος, ἀγγουροφάγος κττ.

1) Δίκρανον μετὰ τὸ ὁποῖον λιχνίζουν καὶ φορτῶνουν τὸ ἄχυρον Θράκ. (Αἰν. Περίστασ. Σκοπ.) Συνών. ἀχεροφάγι. 2) Ρῆγμα τὸ ὁποῖον σχηματίζουν εἰς τὸν ὑψηλὸν καὶ ἐπιμήκη σωρὸν τοῦ λιχνισθέντος ἀχύρου διὰ νὰ διευκολυνθῇ δι' αὐτοῦ τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος πρὸς περαιτέρω λίκμησιν τοῦ ὑπολειπομένου σωροῦ Μακεδ. (Χαλκιδ.)

ἀχερόχρωμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχυρόχρωμος ΓΞενοπ. Κακὸς δρόμ. 32.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄχερο καὶ χρωμα.

Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀχύρου: Ἀχυρόχρωμη μαντήλα με ἄσπρα κρόσια.

ἀχερωνάρι τό, ἀχυρωνάρι Κάρπ. Κύπρ. ἀχερωνάριν Ἰκαρ. ἀχερωνάρι Κάρπ. ἀδερωνάριν Κύπρ. ἀδελωνάριν Κύπρ. ἄδελωνάριν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχερωνάρι καὶ τῆς καταλ. -άρι κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν. Τὸ ἀδελωνάρι κατ' ἀνομοίωσιν.

Ἀχυρὼν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὁ γέρος ἐπκίασε τὴν ῥκὰν μέσα 'ς τ' ἀδερωνάριν, τ' ἀδερον ἦτον σκορπιστὸν κ' ἐκάμαν το γουνάριν (γουνάριν=βουνὸ) Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη.

ἀχερωνάς ὁ, ἀχυρωνάς σύννηθ. ἀχιουρωνάς ΠΓεννάδ. Γεωργ. γλωσσ. 2 ἀχερωνάς κοιν. ἀχιρωνάς βορ. ἰδιωμ. ἀχιωνάς Σαμοθρ. ἀδερωνάς Ρόδ. ἀχυρωνά Τσακων. ἀχυρωνά ἡ, Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ. ἀχιουρωνά Αἰγιν. ἀδυρωνά Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀχερωνά Ἀθ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σωζόπ.) Πελοπν. (Κόκκιν. Μεσσ.) Προπ. (Κύζ.) Σύμ.—Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀχιρωνά Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ. Βέρ. Βλάστ. Γκουβ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀρχιωνά Ἡπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀχυρών. Διὰ τοὺς τύπ. ἀχιουρωνάρι, ἀχιουρωνάρι ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 277 κέξ. Τὸ θηλ. ἀχερωνά κατὰ τὸ ἀποθήκη. Τὸ ἀρχιωνά κατὰ μετάθ.

Ἀχυρὼν ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἀπὸ γαιδάροι μάλωναν σὲ ξένον ἀχυρῶνα (ἐπὶ ἐριζόντων διὰ πράγματα ἀνήκοντα εἰς τρίτους) σύννηθ. Στραβὸς βελόνῃ γύρευε μέσα 'ς τὸν ἀχυρῶνα Λακων. Μετὰ τὸν καιρὸ ἡ ἀχερωνά γίνεται παλάτ' καὶ ἡ ἀγουρίδα μέλ' (μετὰ τὴν ὑπομονὴν ὅλα εἶναι κατορθωτά) Σαρεκκλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπους Ἀχερωνάς Ρόδ. Ἀχιρωνά Λέσβ. Καημέρ' Ἀχιρωνά Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀχιρωνίς Θεσσ. (Πήλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀχιρων' (Ἀχερωνί) Ἰμβρ. Συνών. ἀχερωνάρι, ἀχερώνι.

ἀχερωνεᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀδερωνεᾶ Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχερώνι καὶ τῆς καταλ. -εᾶ.

Ὅσον χωρεῖ ὁ ἀχυρὼν.

